

KALTEVAA TORNIA KATSOMAAN

Suomen Grumman American -harrastajat ovat tunnettuja pitkistä matkalennoistaan eri puolilla Eurooppaa järjestettäviin AYA The International Grumman-American Pilots Associationin tapahtumiin. Toissa vuoden keväällä kahden koneen osasto suuntasi Malmilta ja Kruunupyystä kohti Valderan pikkukenttää italialaisen Pisan kaupungin kupeessa.

Teksti ja kuvat:
Grumman Gang Finland

Tarinan ensimmäisessä osassa (ks. Siivet 6/07) Kruunupyystä startannut OH-AYH ja Malmilta matkaan lähtenyt OH-AYO joutuivat viivästyttämään lähtöä huonon sään vuoksi. Alkuperäinen ajatus puljassa lentämisestä ei toteutunut AYO:n menoa Pohjanlahdella haitanneen tymän vuoksi.

Konekunnat suuntasivat itsenäisesti Etelä-Ruotsin, Saksan ja Ranskan kautta Italiaan, jossa AYO oli perillä 12. toukokuuta neljän matkapäivän jälkeen ja AYH päivää myöhemmin. Nyt molempien koneiden miehistöt pääsevät nauttimaan Italian viinistä, ruoasta ja nähtävyyksistä. Lisää yllätyksiäkin on luvassa, niin maassa kuin ilmassa.

Paluumatkalle suunnattiin Alppien yli.

MIEHISTÖT KERTO VAT

Lauantai 14. toukokuuta

OH-AYO

(Kaj Granström ja Paavo Seiro)

Heti aamupäivällä lähdemme bussiajelle ja tutustumme keskiaikaiseen San Gimignano erittäin hyvin säilyneeseen kaupunkiin. Illalla on sitten päätapahtuma, gaalaillallinen Peccioliin pikkukaupungissa,

Herrasmiesten ja -naisten kulkuneuvot koolla. Valderassa oli paikalla parikymmentä Ferraria ja saman verran Grummaneita.

OH-AYO kaukana kotoa, saapasmaan vehreällä maaperällä.

jonka pormestarikin on paikalla. Syötävää ja juotavaa riittää.

Puheita pidetään ja pormestari korostaa omassa osuudessaan, kuinka tärkeä pienikin lentokenttä on ympäristössä oleville kunnille! Näin siis muualla, milloin tämä ymmärretään Helsingissä?

Juhlan kohokohta on, kun AYA:n Euroopan jaoston puheenjohtaja Nigel Thomas ojentaa Norman Whisler -kiertopalkinnon toistamiseen Lauri Mattilalle. Palkinto annetaan sille joka on lentänyt haastavimman matkan fly-in-

tapahtumaan. Lento Kruunupyystä Valderaan täyttää kyllä kriteerit!

OH-AYH

(Lauri Mattila,
Stefan Storrank ja Kalle Salmi)

San Gimignano kaupunki on todella hämmästyttävä paikka. Muurit kiertävät kaupunkia ja niiden sisällä on asunut aikoinaan 20 000 ihmistä. Nyt asukkaita on noin tuhat.

Luultavasti vanhaa sukua. Suvutittelivät täällä aikoinaan, kenellä on korkein torni, josta vahtia naapureitaan. Torneja onkin vähän joka puolella. Tänä päivänä onneksi riittää, kun on parempi auto kuin naapurilla!

Lopuksi bussi menee hotelliin. Tarkoituksena on lähteä kylpylään. Me haamme tarvikkeet huoneista ja ajatteleme, että tempaisemme oluet baarissa ennen lähtöä. Saammekin tempaista toisetkin ja kolmannet, mutta bussi ei jääkään odotelemaan. Sinne meni sekin tilaisuus janoisen kurkun takia.

Sunnuntai 15. toukokuuta

OH-AYO

Vaikka tapahtumat vielä jatkuvat maanantaihin asti, olemme jo aikaisemmin päättäneet että lähdemme sunnuntaina paluumatkalle. OH-AYH:n porukka jää vielä ainakin päiväksi.

Koska Valderasta ei saa polttoainetta lennämme ensin noin vartin pienelle Lucca-Tassinanon kentälle tankkaamaan. Se sijaitsee Pisan koillispuolella. Kun tankit ovat täynnä, lennämme taas suoraan Välimeren yli Cannesiin. Sää meren päällä on usvainen ja näkyvyys huono, mutta kun saavumme Cannesiin, paistaa taas aurinko.

Meillä on nyt vauhti päällä ja koska sää on hyvä, lähdemme heti jatkamaan Alppien yli kohti Lyonia. Tällä kertaa vuoria ylittäessämme on välillä kunnon turbulenssia ja näkyy siellä aivan reittimme vieressä pari purjekonetakin.

Saavuttuamme Lyoniin tankkaamme nopeasti ja jatkamme välittömästi kohti Nancy Essey'n kenttää. Saapuessamme perille on lennonjohto jo kiinni ja ATIS ilmoittaa vain ranskaksi tuulensuunnan. Arvaamme kuitenkin oikean radan.

Yön vietämme Nancyn keskustassa olevassa hotellissa.

OH-AYH

Kentällä on iltaapäivällä lentonäytös ja Ferrarien esittelytilaisuus. Kello 14 jälkeen saapuu kymmeniä erimallisia Ferrareita kentälle. Kenttä suljetaan, jotta järjestäjät pääsevät rahastamaan sisäänpääsymaksun kaupunkilaisilta. Mainonta on onnistunut hyvin, koska väkeä riittää.

Ferrarien soundi onkin mahtava. 12-sylinterinen moottori ärjyy selän takana, kun haastatteleme kuskeja. Näissä autoissa ei kuulemma tarvitse radiota, kun siitä ei kuitenkaan kuule mitään. Kyytiinkin pääsee, jos haluaa.

Yksi Grumman-porukasta (nainen) menee kyytiin, kun kuski haluaa esitellä autoaan. On vissiin kierros ollut riittävä, kun hän tulee kalpeana autosta ulos, tekee ristinmerkin ja englantilainenkin osaa siinä vaiheessa huutaa MAMMA MIA...

Ilmavoimat tekee Herculeksella ylilentöjä, ja pari Fournieria (Tuulia) esittää taitolentoa, jota vastaavaa emme ole sitten nähneet missään. Kaksipaikkainen päällä ja yksipaikkainen alla tekevät hitaita liikkeitä savutehostein, yksipaikkainen roikkuu toisen alapuolella

metrin päässä. Mahtaa niska väsyä, kun pitää tuijottaa vain toisen koneen pohjaa.

Myös taitolentokone CAP 231, gyrokoopperi ja siimaohjatut esittävät temppujaan. Kerrasaan hieno homma.

Illalla on taas juoma- ja ruokapuoli kunossa. Ferraribändi soittaa, tytöt näyttävät aina nätimmiltä, mitä enemmän viiniä juo. Lopuksi on sitten mahtava ilotulitus, joka kestää kymmenisen minuuttia, Italian pojat ovat kyllä panostaneet tähän showhun.

Maanantai 16. toukokuuta

OH-AYO

Heti aamulla juttelemme puhelimesta Laurin kanssa, joka ilmoittaa etteivät he pääse minnekään, koska lennonjohtajien lakko on juuri alkanut. Sillä lailla, taisimme sittenkin lähteä oikeaan aikaan.

Me lähdemme kuitenkin kentälle ja jatkamme matkaa kohti Kassel-Caldenia. Siellä taas tankkaus ja ilmaan kohti Schwerin-Parchimia. Sää on edelleen hyvä eikä minkäänlaisia ongelmia ole. Purjekoneiden kanssa täytyy kuitenkin olla tarkkana, koska niitä voi olla missä vaan. Niitä on paljon, sillä Saksassa on lukematon määrä pieniä purjelentokenttiä.

Saavumme Parchimiin ja saamme yöpymispaikan kodikkaasta hotellista, jonka omistaja hakee meidät kentältä mustalla Mersullaan. Tämä hotelli on matkamme halvin ja hienoin. Muutenkin Parchim on miellyttävä ja siisti saksalainen pikkukaupunki.

OH-AYH

Lennetään sitten Lucca-Tassignanon sotilaskentälle tankkaamaan, Kalle tulee auton kyydissä perässä, kun Valderan kiitotie on niin lyhyt meille kolmelle ”riisitautiselle”. Tarkoitus on lähteä Pisaan oikaisemaan se torni, kun italiaanot eivät osaa. On se tosi vino. Kävellessämme yläkertaan tasapaino heittää, kun kaikki on kallellaan. Sitten lopuksi kuulemme, että lentokenttä on kiinni tiistaina ja lennonjohtajat lakossa. Siirrämme lähdön keskiviikolle ja jäämme yöksi Luccaan.

Tiistai 17. toukokuuta

OH-AYO

Musta Mersu vie meidät taas kentälle ja päätämme lentää ensin Rönneen Bornholmin saarella. Alkaa taas merenylitys ja ai-

kanaan laskeudumme Rönneen kentälle. Saari kuuluu Tanskalle ja vaikuttaa mielenkiintoiselta paikalta. Juomme kahvit kentällä ja jatkamme matkaa kohti Kalmaria. Vietämme yön samassa hotellissa kuin menomatalla.

OH-AYH

Käymme Luccassa ostoskierroksella ja syömässä huonointa pizzaa mitä olemme ikinä saaneet. Kyllä olisi pitsanvääntäjillä oppimista Suomesta. Miksiköhän Italiaa sanotaan pizzamaaksi kun he eivät sitä osaa tehdä? Eikö se sananlaskukin kuulu, että ”Joka pizaa säästää, se ei lastansa rakasta”?

Keskiviikko 18. toukokuuta

OH-AYO

Tänään olisi tarkoitus lentää kotiin. Lähdemme heti aamusta matkaan ja lennämme upeassa säässä pitkin Ruotsin itärannikkoa kohti Maarianhaminaa. Aurinko paistaa kirkkaalta taivaalta ja taitaa olla vähän myötätuultakin. Maarianhaminassa syömme ja tankkaamme ja aloitamme viimeisen etapin Malmille.

Ohitamme Helsingin keskustan ja huomaamme että kaikista kaupungeista joita olemme matkallamme nähneet – mukaan lukien esimerkiksi Cannes – on Helsinki saaristoinen kaikkein upein ainakin ilmasta nähtynä.

OH-AYO:n pyörät kohtaavat Malmin kiitotie 18:n pinnan kello 15.37 ja rullaamme hitaasti seisontapaikalle. Siellä jo vastaanotokomitea odottaa samppanjapulloineen!

OH-AYH

Huonot kelit heti aamusta. Sataa vettä. Lopulta rohkaistumme ja päätämme katsoa, mitä laakson toisella puolella on. Sieltähän löytyykin mahtavat kelit, 15 minuutin päästä olemme jo rannikolla. Tämä kenttävalinta oli väärä, olisi pitänyt mennä Pisaan. Aurinko porottaa sinne koko ajan eikä se ole notkon pohjassa niin kuin Lucca.

Kaasu pohjaan, nokka kohti Monacoa ja siitä sitten Cannesiin. Lentäminen on yhtä juhlaa. Cannesissa parkkeeraamme sitten suihkareitten väliin niin kuin paremmissakin piireissä. Kravatti puuttuu, mutta se ei menoa haittaa. Saamme yösijan heti kentän vierestä, siisti ja tilava huone.

Palmut huojuvat samassa tahdissa kuin me, kun suuntaamme Cannesin filmifestivaaleille. Nähdään monia tuttuja näyttelijöitä. Limusiineja kulkee peräjälkeen, tuntuu ettei täällä ole rahasta puutetta. Me tunnemme itsemekin rahamiehiksi ja menemme sitten ostamaan hampurilaiset, elämämme suurimmat ja maukkaimmat. Tilaamme taksin hotelliin. Sanomme kuskille ohjeeksi, että ajaa Cannesin kentälle.

Taksi on ajanut jo jonkin aikaa, kun todetaan, etteivät maisemat näytä tutulta ja 50 euroa on jo mittarissa. Tullessa matka maksoi vain 20 euroa. Taksikuski on käsittänyt väärin. Hän on viemässä meitä kauempana olevalle kentälle, ei varmaan arvannut, että tämmöiset resupekat menevät Cannesiin julkisten sekaan. Tähän uppoaa sitten tunti turhaa aikaa. Pääsemme nukkumaan vasta kello 24, ja aamulla on aikainen herätys.

Torstai 19. toukokuuta

OH-AYH

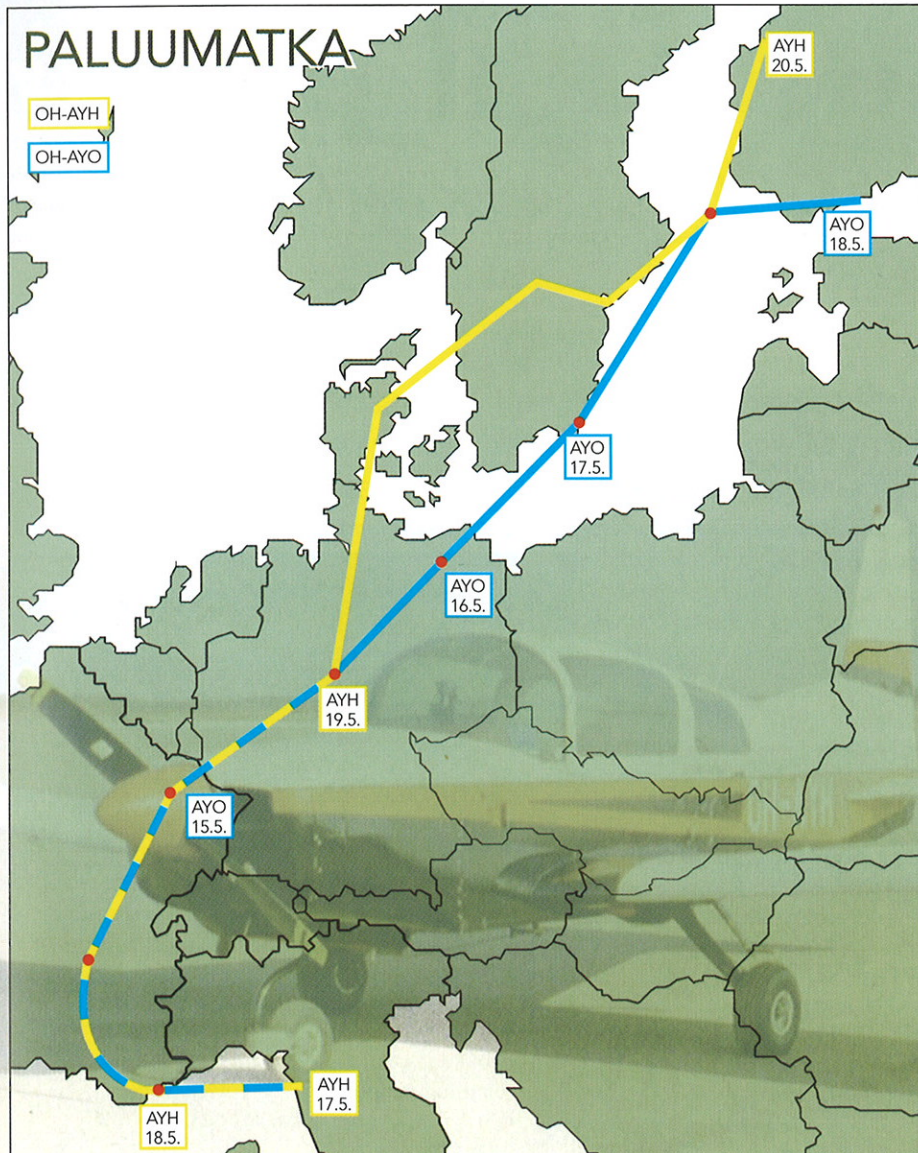
Kelit ovat taas hyvät, öljyä ja menovettä ko-
neeseen. Ranskalaisten lennonjohtajien
englannin kieli on karmea, siitä ei saa mitään
selvää. Monen "say againin" jälkeen päästään
Lyoniin, missä pikatankkaus, ja edelleen no-
peasti Nancyyn.

Suunnittelemme vielä
pikaista lähtöä Kasseliin,
mutta ei se onnistukaan.
Ranskan presidentti on tu-
lossa kentälle ja toiminta
hyyytyy. Minulla käy tuuri:
kun autoletka saapuu, vi-
deoin koko ajan presidentti
Chiracia ja yhtäkkiä hän on
siinä edessäni.

Pitkän matkan tehneet
suomalaislentäjät lähte-
vät harvoin Grumman-
kokouksista tyhjin
käsin. Lauri Mattila
vastaanottaa Norman
Whisler kiertopalkinnon
AYA:n Euroopan-jaos-
ton puheenjohtaja Nigel
Thomasilta.

Suomalaisten pöytä gaalail-
lallisella. Kuvassa vasem-
malta Stefan Storränk, Kalle
Salmi, Kaj Granström, Paavo
Seiro ja Lauri Mattila.

Kuvaan toisella kädellä ja tervehdin toi-
sella presidenttiä sanoen "nice to meet you
mister president". Kun tilanne on ohi, ei
muuta kuin paluu arkeen eli plaanin tekoon
ja nokka kohti Kasselia. Kasseliin saavum-
me myöhään pressan takia, joten menemme
samaa hotelliin yöksi kuin tullessa.

Perjantai 20. toukokuuta

OH-AYH

Kelit ovat mahtavat. Suunnittelemme
lentävämme niin paljon kuin ehditään.
Pohjolassa saa lentää läpi yön kun on valoi-
saa, ja onhan meillä se yökelpuutuskin.

Päätämme mennä loppumatkan Tanskan
kautta, ettei tarvitse olla veden päällä turhan
kauan yksimootorikoneella. Se onkin hyvä
päättös, koska merellä on hiukan sumuista.

Karlstadissa tehdään sitten plaani Norrkö-
pingiin, ja siellä taas plaani Maarianhami-
naan. Maarianhaminassa laskuun, tankkaus
ja uudelleen nopeasti ilmaan. On jo kiire
päästä kotiin. Nojaamme jo etunojaan, jos
sillä saisi vauhtia lisää.

Kello 01.00 saavumme Kruunupyhyyn,
kamat kasaan ja äkkiä kotiin. Kallekin läh-
tee vielä yön selkään autolla kohti Tampe-
retta.

Oli kiva ja vaativa reissu, kuvia kertyi sa-
toja, videofilmiä viisi tuntia ja kivoja muis-
toja lukematon määrä. Jaa, mihinkäs seuraa-
vaksi? Se jää nähtäväksi... ✚